



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3046/2019
28.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Весне Поповић, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2321/18 од 14.03.2019. године, на седници одржаној 28.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2321/18 од 14.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2321/18 од 14.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 77/18 од 06.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању, сада Основног суда у Врању И 2276/08 и то: а) на име разлике зараде и накнаде зараде од исплаћене до припадајуће закључно са обрачунским месецом децембром 2003. године у износу од 59.237,35 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2008. године до коначне исплате, б) на име трошкова парничног поступка износ од 6.215,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.07.2008. године до коначне исплате, в) на име трошкова извршног поступка износ од 7.270,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име трошкова извршног поступка на износ од 7.270,00 динара, плати законску затезну камату за период од 05.01.2009. године до коначне исплате и на име састава жалбе од 12.06.2017. године по истом предмету износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.06.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2321/18 од 14.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијају се као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 26.01.2018. године тужилац је тражио накнаду материјалне штете у укупном износу од 59.237,35 динара са припадајућом законском затезном каматом што је и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у изречи.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић